

НАЙ-ТРУДНОТО ИЗПИТАНИЕ

Скъпи приятели,

В предишните си две писма темата, която разглеждах беше: ИЗПИТАНИЕТО. Първо, целта на изпитанието, след това - как да откликнем на изпитанието. В това последно писмо относно изпитанието, темата ми е: Най-трудното изпитание.

Ако попитам всеки от вас индивидуално, Според вас кое е най-трудното изпитание, с което се сблъскват християните? Вероятно бих получил много различни отговори. Моят личен отговор може да изненада много от вас, но той е основан на повече от петдесет години щатно християнско служение. Смятам, че най-трудното изпитание, което вероятно ще срещнем - и което е най-малко вероятно да издържим - е УСПЕХЪТ.

Соломон ни предупреждава: По-предпочитано е свършването на работата, нежели започването ѝ; по-добър е дълготърпеливият, нежели високоумният (Екlesiаст 7:8). С други думи това, което те прави победител е не началото на състезанието, а финалът.

Един дългогодишен китайски пастор, който прекара повече от 20 години в затвора заради вярата си и скоро отиде при Господа, беше направил един личен коментар: "Виждал съм много хора, които са имали добро начало, но много малко от тях имат добър край." Аз мога да кажа същото.

Като примери за мъже, които постигнаха успех, ние ще разгледаме някой от царете на Израел.

Първите трима царе

Първият цар, Саул, беше един силен, бележит млад мъж, който рано в кариерата си спечели различни военни победи. Но когато Бог го изпрати срещу амаличаните, той позволи страха от хората да го възпре от пълно покорство на Божията заповед. В последствие пророк Самуил дойде при него с посланието, че Бог го е отхвърлил като цар.

Основният проблем беше обобщен в посланието на Самуил: *"Когато ти беше малък пред собствените си очи, не стана ли глава на Израилевите племена?"* (1 Царе 15:17). Докато Саул стоеше в смирение, Бог можеше да го благославя. Но когато се възгордя, Бог го отхвърли.

Това се прилага за всички нас. Когато сме малки в собствените си очи, ние имаме място за величието на Бога. Но когато станем велики в собствените си очи, ние не оставяме място на Бога, да изяви величието си чрез нас.

Гордостта на Саул го доведе до трагичен край. В последната нощ от неговия живот той се посъветва с една врачка и на следващия ден се самоуби на бойното поле.

Следващият цар, Давид, беше мъж според Божието сърце. За няколко години той трябваше да живее като беглец, гонен и преследван от цар Саул. При все това, той премина всичките тези трудности победоносно и в последствие имаше чудесно свидетелство: *Въздаде ми Господ според правдата ми; според чистотата на ръцете ми възнагради ме. Защото съм упазил пътищата Господни. И не съм се отклонил от Бога мой в нечестие.* (Псалом 18:20-21)

Но по-късно Давид се промени, както и езикът му: *Смили се за мене Боже, според милосърдието Си, според множеството на благите Си милости изличи беззаконията ми. Измий ме свършено от беззаконието ми, и очисти ме от греха ми.* (Псалом 51:1,2)

Какво се беше случило? Защо беше тази промяна? Давид преживяваше пълен успех. Установен като цар над целия Израел, победител над всичките си врагове, той се наслаждаваше на плодовете на успеха. Вече не излизаше на битка и си оставаше в къщи, в Ерусалим, свободен да задоволява всичките си прищевки.

И така той не се поколеба да прелъсти Витсавее, съпругата на съседа му Урия. И за да покрие греха си той го уби. В това време, когато Давид беше успешен, той забрави принципите, според които живееше преди да стане цар.

Слава Богу, че в последствие Давид се покая и Бог прости греха му. Независимо от това, грехът му хвърляше тъмна сянка върху неговите потомци от поколение на поколение. Бог го предупреди: *"Сега прочее, никога няма да се оттегли меч от дома*

ти..." (II Царе 12:10) Важно е за всички нас да запомним, че Божията прошка не отхвърля непременно всичките последствия от греховете ни.

Синът на Давид, Соломон, който беше Негов наследник като цар, беше възлюбеният и избраният от Бога. Понеже той смирено призна нуждата си от мъдрост, Бог също му даде богатство и слава. Соломон стана най-мъдрият, най-богатият и най-известният от всички Израилеви царе.

Въпреки това, независимо от мъдростта си, Соломон не можа да премине през изпитанието на успеха. *Защото, когато Соломон остаря, жените му преклониха сърцето му към други богове... Защото Соломон отиде след Астарта, богиня на сидонците и след Молхома, мерзостта на амонците. Така Соломон стори зло пред Господа...*(III Царе 11:4-6)

Независимо от неговото славно начало Соломон умря като идолопоклонник.

Други двама царе

След Соломон царството беше разделено. Всичките царе в северното царство станаха идолопоклонници и бяха отхвърлени от Господа. Много от царете на южното царство, Юда, също се отклониха от Господа в идолопоклонство. При все това, имаше някои истински праведни царе в Юда. Но никой от тях не премина напълно изпитанието на успеха.

Езекия например започна, като направи радикални реформи и възстанови истинското поклонение към Иехова. Когато Сенахирим, цар на Асирия, разположи стан срещу Ерусалим, Господ се намеси и извърши свръхестествено освобождение за Езекия и неговия народ.

По-късно, когато Езекия беше болен до смърт, Бог не само го изцели, но Той извърши свръхестествено знамение като обърна посоката на слънцето. Също така, Бог обеща на Езекия петнадесет години повече от годините на неговия живот.

Свръхестественото знамение със слънцето разнесе славата на Езекия из другите народи. В последствие дойдоха Вавилонски посланици. Тъй като го ласкаеха с вниманието си, Езекия им показа всичките богатства на цялото си царство. Но той не отдаде славата на Бога!

Библията ни дава два ясни коментара относно поведението на Езекия:

Но Езекия не отдаде Господу, според стореното нему благоденствие, защото сърцето му се надигна (той се възгордя)...Но, относно посланиците, които вавилонските първенци пратиха до него да разпитат за знамението, станало в страната, Бог го остави, за да го изпита и да узнае всичко що беше в сърцето му. (II Летописи 32:25)

От Езекия ние можем да научим две неща:

Първо, ако Бог извършва някакво специално чудо, това не означава, че ти си специална личност; това единствено означава, че ти имаш специален Бог.

Второ, ако Бог е отдръпнал присъствието си и изглежда, че не действа активно в твоя живот, това може да означава, че Той те изпитва, за да види как ще се държиш, когато останеш сам.

По-късно в историята на Юда се възцарява друг праведен цар - Йосия. Както Езекия, Йосия също започна с радикални реформи и възстанови истинското поклонение към Иехова. Той също разруши идолските олтари във Ветил в северното царство.

Но успеха на Йосия го направи самоуверен и той стана прибързан. Без да се посъветва с Господа, и въпреки че беше сериозно предупреден за това, той се противопостави на фараона Нево, цар на Египет и беше убит в битката. С него умря и последната надежда за Израел.

Успешни мъже в Новия Завет

Какво да кажем за Новия Завет? Дали той ни дава различни стандарти? Нека погледнем на някои главни личности: Самият Исус и трима от Неговите водещи последователи - Петър, Йоан и Павел. Какво можем да кажем за техния край?

Исус, разбира се, е уникалният, съвършен и безгрешен Син на Бога. Той никога не

преживя провал. Въпреки това Той завърши живота си като увисна гол на кръста, изложен на подигравките на грешниците. Такъв беше последният поглед на света към Исус. Последвалото възкресение и славата след това бяха открити само на "свидетелите, които бяха избрани от Бога". Що се отнася до света, Бог никога не е давал недвусмислени потвърждения за това.

Какво да кажем за Петър, лидера на дванадесетте апостола? Според достоверни източници Петър също завърши живота си на кръста - разпънат с главата надолу, по негово собствено желание, защото той не се чувствал достоен да пострада по същия начин както неговия Господ.

Никъде не е записано за смъртта на Йоан. Но ние знаем, че в неговата старост той беше заточен в един пуст, каменен остров Патмос, където получи виденията записани в книгата Откровение.

Какво да кажем за Павел? Имаме записано как той и неговите приятели, апостолите, са живеели: *Ние до сега и гладуваме, и жадуваме, и сме голи, бити сме и се скитаме, трудим се, работейки със своите ръце; като ни хулят, благославяме, като ни гонят, постоянстваме; като ни злословят, умоляваме, станахме до днес като измет на света, измет на всичко.* (Деяния 10:41)

Най-накрая, след едно силно и свръхестествено служение, което отвори езическия свят за евангелието, Павел завърши в окови, в един студен римски подземен затвор, изоставен от неговите най-добри съработници. От там той беше изведен за публична екзекуция чрез обезглавяване.

Това, което се случи на Исус, Петър, Йоан и Павел означава ли, че всички посветени християни непременно трябва да умрат мъченическа смърт? Или че никой посветен християнин не може да бъде богат? Не! Но те подкрепят едно жизнено важно твърдение: никога не трябва да позволяваме на света да ни примамва да приемаме неговите стандарти за успех. Никога не трябва да търсим одобрението на света. Желанието за известност винаги е опасно.

Исус даде някои силни предупреждения срещу това. Той каза на фарисеите: *"Защото, онова, което се цени високо между човеците е мерзост пред Бога."* (Лука 16:15) Той се обърна към собствените си ученици и им каза: *"Горко на вас, когато всички човеци ви захвалят; защото бащите им така правеха на лъжепророците."* (Лука 6:26)

Ключът към истинския успех

Основно, аз направих разликата между края на тези пет царе в Стария завет и Исус с Неговите последователи. Какъв е ключът - се запитах аз - за достигане на траен успех?

Бог ме насочи към два стиха. Първият, това са думите на Павел в I Коринтяни 7:25: *"Но давам мнение като един, който е получил милост от Господа да бъде верен."*

Виждам, че за да бъда верен, аз трябва изцяло да завися от Божията милост. Не мога да разчитам на нищо друго: не на моето академично минало, не на духовните си дарби, не на миналите си постижения, не на дългогодишната си християнска служба. Има само едно нещо, което може да ме държи верен: Божията милост.

Трябва да направя това централна цел в живота ми, да бъда съзнателно и постоянно зависим от Божията милост. Трябва да бъда нащрек срещу всяко нещо, което би опетнило или притъпило чувството ми на зависимост. Преди всичко, трябва да бъда бдителен за всяка форма на гордост, която може да се обобщи в една дума - самонадеяност.

Второ, думите на Исус в Йоан 4:34: *"Моята храна е да върша волята на Онзи, Който Ме е пратил и да върша Неговата работа."* Храната на Исус - източникът за Неговия живот и сила - беше Неговата предана решителност да изпълни Божията воля до края на живота си. Това е истинският успех, към който ти и аз трябва да се стремим.

В служба на Господаря,

Дерек Принс.

